

РЕШЕНИЕ

№ 396

гр. София, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 27.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **8619** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 и чл. 226 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.).

С жалба, вх. № 31015/24.08.2023 г. адвокат – пълномощник е оспорил от името на Н. Д. - гражданин на Република Турция, постановен на 11.08.2023 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – Турция Отказ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 17.05.2023 г.

В съдебното производство жалбоподателят и адвокатът не се явяват. С жалбата се твърди процесуална и материална незаконосъобразност на оспорвания отказ, понеже административният орган: е „неглижирал“ удостоверителни документи – декларации от жалбоподателя, от наемодател на жилищен имот, съдебно решение за предоставяне родителски права на бащата, постоянно пребиваващ в РБ; доказателства, относно произхода на жалбоподателя. Твърди се още, че отказът „разделя семейства“ и не съответства на чл. 8, ал. 1, ал. 2 КЗПЧОС – обстоятелство, представляващо изключението, по смисъла на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ. Представени са заверени преписи на писмени доказателства. Заявено е с жалбата искане за възстановяване на разноски за водене на делото, но доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение не са налични.

Ответникът не е представляван и не е заявил становище.

Съдържащите се в делото доказателства, съставляващи административната преписка и тези, представени от адвоката на оспорващата, както и от ДА „НС“ и Дирекция „Миграция“ - МВР са приети без оспорване от страните.

Жалбоподателят Н. Д. – гражданин на Турция е заявила (л. 27 от делото) на 17.05.2023 г. пред Посолството на РБ в А. - Турция желание да получи индивидуална „виза Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ. На 11.08.2023 г., видно от представено по делото копие (л. 28) на [Приложение № 7, към чл. 34, ал.1 Н.](#) е постановен отказ за издаване на поисканата виза, с цитиране на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от Закона за чужденците в РБ“ и с мотиви (цитат): „при проверка е установено, че цялото семейство на чужденеца, към когото (което) се присъединява апликантът живее и работи в А.; налице са данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество, но е неоснователна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл. 9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл. 9г. от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.). Специалните основания, при наличието на които се отказва издаване на виза и влизане в страната на чужденец, са регламентирани с императивната разпоредба на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Формата, под която се отказва издаване на виза е определена с чл. 34, ал. 1 от Наредбата – „формуляр в два екземпляра по образец, съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице“. Процесният отказ е обективизиран именно във формуляр, по смисъла на чл. 34, ал. 1 Н..

От страна на оспорващата са представени: съдебно решение на турски съд (л. 80), според което Суат Д. е баща на Н. Д. и на още двама синове – Д. и С., като на бащата е предоставено упражняването на родителските права над трите деца, след развода с майката Ш. Д.; акт за раждане, установяващ, че Суат Д. е баща на жалбоподателя Н.; удостоверение за сключен на 05.12.2013 г. в [населено място] – РБ граждански брак, между бащата Суат Д. и българския гражданин Л. Ф. М.; декларация с нотариална заверка на подписа от 23.02.2023 г., според която бащата декларира да осигурява финансова издръжка на дъщеря си и удостоверение от „А. банк България“, клон Т., за притежавана от бащата банкова сметка; договор за наем на жилищен имот (л. 9).

Съдът служебно изиска информация от ДА „НС“ и от Дирекция „Миграция“ – МВР. Според становището (л. 69) от директора на Областна дирекция – МВР – Т., до директора на Дирекция „Миграция“ – МВР извършената „фактическа проверка“ установила: споменатите по – горе двама синове на бащата на Н. Суат Д. - Д. и С., след като получили разрешение за пребиваване в РБ са се установили трайно в А.; Л. Д. – „българската съпруга“ на Суат Д. заявила, че: живее в А., при съпруга си;

намерението им е да оставят Н. в РБ, на грижите на майката на Л. Д., като „понякога я вземат в А.“, но тя ще учи „он-лайн“ и ще се явява на изпити в Турция. Обобщаващото становище от Група „Миграция“, при ОД на МВР-Т. е за отказ да бъде издадена на Н. Д. виза за постоянно пребиваване в РБ. Становището е подкрепено и с докладна записка (л. 71) за извършената проверка от служител на Група „Миграция“, при ОД на МВР-Т.. Заместник – председателят на ДА „НС“ уведомява Съда (л. 73) за изразено положително становище, понеже за Н. Д. няма данни да представлява заплаха за националната сигурност.

Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на Н. и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ, вр. чл. 34, ал. 1 от Наредбата, а проверката на Съда в тази връзка е ограничена от чл. 169 АПК. За случая ответникът е намерил за основателно да откаже издаване на виза, конкретно на основание по т. 17 и т. 22, ал. 1 на чл. 10 ЗЧРБ („не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“; има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“) В подкрепа на тези изводи са описаните по – горе и представени от ответника писмени доказателства, които не са оспорени от страна на жалбоподателя. Тези доказателства дават основание на Съда да осъществи дължимия контрол за законосъобразност на отказа. Коментираният по – горе факти и обстоятелства несъмнено представляват, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 ЗЧРБ данни, че целта на получаване виза за дългосрочно пребиваване в РБ, като страна – член на ЕС да бъде използвана от заявителя, за да се установи в А., където живеят бащата и двамата братя на Н. Д.. Този извод се потвърждава от обсъдените по – горе писмени доказателства, съставени в процеса на извършената съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ – МВР. В този смисъл конкретните фактически данни, с които е мотивиран административният акт се съдържат в писмените доказателства, представени от Дирекция „Миграция“ – МВР. Въз основа на доказателствата ответникът е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на [член 32, § 1](#) и [член 35, § 6 от Визовия кодекс](#). Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с „широка свобода на преценка“, за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания пречат издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

Жалбоподателското твърдение, че отказът „разделя семейства“ и не съответства на чл. 8, ал. 1, ал. 2 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи не може да бъде споделено. С текста на чл. 8 КЗПЧОС е признато правото на зачитане на личния и семеен живот. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество, в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. В конкретния случай, предвид семейното състояние на жалбоподателя, ако се приеме че е налице намеса в ползването на това право, същата се основава на ЗЧРБ, поради което не е недопустима, по смисъла на чл. 8, § 2 от Конвенцията.

Издаденият на 11.08.2023 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в А. отказ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ е постановен в резултат на правилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ, при положение, че ответникът установи и доказа (арг. чл. 170, ал. 1 и ал. 2 АПК) по надлежния ред становището за наличие на основанието по чл. 10, ал. 1, т. 17, т. 22 ЗЧРБ. Отказът е издаден от материално компетентен административен орган и съответства на изискванията за форма, регламентирани с чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 31015/24.08.2023 г. от името на Н. Д. - гражданин на Република Турция, против постановления на 11.08.2023 г. от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България, в [населено място] – Турция Отказ за издаване на виза, вид „Д“, за дългосрочно пребиваване в РБ, по заявление от 17.05.2023 г.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: